

Titel: V.

Citation: "V.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968.*
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g02-shoot-d1e6353/facsimile.pdf> (tilgået 21. maj 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

1849.

Beretning

N° 194.

om Forhandlingerne paa Rigsdagen.

To og tredjehindvede (65de) Røde.

(Beretning af Statsministeren's Betænkning.)

Vi føle os overbeviste om, at Landstingets Betænkning herover vilde svare i betydelig Grad, at Forfatningen paa denne Maade vilde komme til at løse den ikke ønskelige Situation med, at ensidige Retninger vilde kunne gjøre sig gjældende i Folketinget, som ligesom deri, at Landstinget dog ikke er berøvet Magten til, hvor Statsrådet skulde træde ind, at gjøre sin Indsigelse og Medhaand gjældende, at enhver Veien til Konsens mellem Folket og Landstinget langt lettere adskes, naar Tingene ved Berøvetes Forhandling sammenkaldes, end naar ethvert af Tingene forhenbar det første Gange, fordi Landstinget langt hurtigere vil være rede til at erstatte Folketingets gamle Stilling til Statsrådene, end til at indrømme, at det paa Grund af det mindre Tilfreds er samme underordnet.

De konstitutionelle Statens Hæder berøve den, at der overalt, hvor Samfundet består, er blevet anset som gavnligt og som nødvendigt for at være om det første Kammerets Betænkning, at lade hvert af Kammerne behandle Statsrådene særskilt, og at derved ikke er opretholdt de Konsens eller Uensart, som maatte anses som ønskelige og nødvendige at undgaae, isaldt man skulde tilraade Statsrådene fuldstændig Behandling af Folket og Landstinget.

Den sidste Grunde maatte vi erklære os imod den ovenfor betegnede Forandring af § 44.

I den sidste Beslutning i § 44 hedder det, at det vil blive behøvet ved Kommunalloven, hvorved der skal forholde sig med de kommunale Afgifter, der dog aldrig kunne paalægges af Kongen ene. Det foreskriver Udsagnet, at man ikke vil for efter Behandlingen af § 77 kan have en begrundet Mening om denne sidste Sætning.

§ 45.

Egtsom Budgettet er omhandlet i § 44, saaledes indeholder § 45 de nærmere Bestemmelser om Regnskabet. Efter Udsagnet udnævner Landstinget aarligen een, og Folketinget to lænede Revisorer, som skulde gennemgaae det aarlige Statsregnskab og paase, at samtlige Statsindtægter deri ere opførte, og at ingen Udgift har fundet Sted uden Gjennemgang i Finansloven; derved forelægges Statsregnskabet med Revisorernes Bemærkninger for Folketinget, som med Hensyn til samme tager Beslutning.

En Minoritet i Udsagnet (Hanssen) formener, at den denne Paragraph optagne Bestemmelse ikke kan anses for at fuldbyrdere den Kontrol, som det her tilkomme den lovgivende Magt at udnævne med Statsauditskommissionen. Det er nemlig kun det aarlige Statsregnskab, hvorefter den i denne Paragraph er Tale, men dette slutter sig kun nære til de Regnskaber, som maatte afregnes for Statsauditskommissionens forskellige Grene, f. Ex. det direkte og det indirekte Statstelefon, Ministerierne o. s. v., at det kun for de Revisorer eller Revisorer, som gennemgaae disse, vil være muligt at behandle det aarlige Statsregnskab Rigtighed og at paase, om Statens samtlige Indtægter deri ere blevet opførte, og at ingen Udgift udenfor Finansloven har fundet Sted, hvilket ikke ved en Hæret Revision af det samlede aarlige Statsregnskab vil kunne opnåes.

Den har derfor troet, at Udsagnet den ved Udsagnet foreslaaede aarlige Udnævnelse af Revisorer deri, at Rigtighed med hvad der i flere andre konstitutionelle Staters Grundlove er fastsat, organiseret en Regnskabsret, hvorved der etableres en berøgende Kontrol med Regnskabsretten i Almindelighed, til hvilken Rigsdagen enten i det

Hele eller for en Deel kunde tillægges Udnævnelsesret, og som da vilde have at foreslaa det aarlige Statsregnskab med dens Bemærkninger for Folketinget, som, efterat have prøvet det ved et Udsvalg af dens Medlemmer, med Hensyn til samme maatte tage Beslutning. At det her tilkomme Folketinget alene, uden Forbindelse med Landstinget, at tage saadan Beslutning, anser jeg for det retteste, da der ikke vil kunne blive Spørgsmaal om nogen Talerforretning, men om en frit vil behandle af Regnskabet, der kunde lide til at paase de saadanne Forretninger, som omtales i § 19 af Grundloven, og hvorved Folketinget tilkommer og maatte tilkomme Rigsraadet, da det er Rigsraadet som skal domme, og denne tildeels vil komme til at bestaa af Medlemmer af Landstinget.

At der organiseret en saadan Regnskabsret, som jeg, under den Statsform vi gaar imod, anses saarligt mere hensigtsmæssigt, som den midlertidige Anordning herer det med sig, at der maatte gives Revisorerne en her Indsigelse paa alle Embedets Besættelse og Embedsmandens Stilling i Almindelighed, hvorved man der søge ethvert Misbrug eller Forsømmelse herer fra de Embedsmænd, der iagttages Regnskaberne skulle jere Tilføjet med de vedkommende Ministeriers Dispositioner over Statens Indtægter og Udgifter. Da det indtrent ikke vil være Stedet i Grundloven at optage de specielle Bestemmelser, som i denne Henseende maatte findes påseende, vil det være tilrådeligt, at den nærmere Ordning forbeholdes ved Lov; jeg indbylder derfor, at Paragraphen kommer til at lide saaledes:

„Det aarlige Statsregnskab bliver af en Regnskabsret, som organiseres ved Lov, med Rettens Bemærkninger at foreslaa Folketinget, der prøver samme ved et Udsvalg af dens Medlemmer og derefter tager Beslutning med Hensyn til samme.“

Naar Udsagnet øvrige Medlemmer ikke tilraade dette Forslag, vilde de ingenlunde derved have udvalgt sig imod Hensigtsmæssigheden af en Regnskabsret; men de antage, at nærværende Paragraph i Grundloven ikke har Hensyn til almindelige administrative Revision, hvid nærværende Indretning vilket under den konstitutionelle Statsform vil blive at omstanne, men til den mere politiske Statsrevision, som nærmest paaligger selve Regeringsadministrationen, men hvid Arbejde i denne Retning efter Udsagnet skal lides ved Statsrevisorer. Der kunde altsaa ved efter Udsagnet Majoritet's Formening rejse Lov, om man vil behøve denne hvid Indretning med lænede Revisorer, det man antog, at Rigsdagen selv vilde kunne overkomme den hele Revision, hvilket Arbejde i sig selv nærmest paaligger den; men Statsrevisoren kan næppe efter sin Løst ombedes med en Regnskabsret, der udvælges, om end Rigsdagen, navnlig Landstinget, vil nogen Indsigelse paa dens Sammensætning, naar det træder i Stedet for den administrative Revision.

Med denne Paragraph har lovgivt den samme Meningsskiftighed gjort sig gjældende, som med Hensyn til den foreslaaede.

En Minoritet (David og Høffing) saa, som følge af hvad der af Minoriteten er bemærket ved § 44, ligesom erklære sig mod den af Udsagnet foreslaaede Forandring, der er en Konsekvens af den Forslag til ændring af § 44.

Udsagnet's Rigtighed kommer nemlig ikke rettere, end at Statsregnskabet ligesom ved som Finanslovens Forslag ejer sig til Behandling paa den forenede Rigsdag.

Vi overfor ikke, at Udsagnet alene vil indbringe Folketinget Ret til at tage Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet, og vil formode, at Grundten til denne Bestemmelse maatte søges i den Betragtning